

SZENTLÉLEKY-SZABÓ Ágnes

**Trabant,
Fiat,
filodendron**

Viszem az álkamerát a Kamaraerdőbe. Vagy a Kamaraerdőre. A telefonban nem tudtuk eldönteni, hogyan kell helyesen ragozni a parkot, ahol Andris reklámfilmlet forgat. Az álkamera nehéz, úgy öt-hat kiló lehet, és már nem jó semmire. Van rendes kamerája is, professzionális, játékfilmeknél is használnak olyat, azzal veszel fel mindent, de a kisebb mérete miatt a megrendelők nem hiszik el, hogy csúcstechnológia. Az álkamerát bekapcsolja, ott hagyja, hogy megtévessze a marketingeseket, de nem rögzít vele semmit. A rendes kamera drágább volt, mint a közös autónk, közel dupla annyiba került, mint a királykék Fiat. Egyszer olvastunk egy tanulmányt arról, hogy világos járművekkel arányában több baleset történik, aztán találtunk több másikat, amik ugyanezt írták a sötét színűekről. A miénk tehát valószínűleg középen van, nincs se több, se kevesebb esélyünk meghalni benne, mint egy feketében vagy fehérben. Egyszer elütöttünk egy macskát, legalább fél óráig nem mertünk kiszállni, hogy megnézzük, mi történt. Egyszer benzin helyett gázolajat tankoltam. Nem tudom, mikor dőlt el, hogy nála marad a kocsi, és nem tudom, miért maradt nálam az álkamera. Szombat van, délután. Ülök a 41-es villamoson, és azon gondolkodom, mivel érvelhetett a szakítást követő osztozkodáskor, de nem jut eszembe semmi. Odaadtam egy autót, és nem emlékszem, mit kaptam érte cserébe. Egy fél autót, pontosabban. Mióta tudom, hogy látni fogom Andrist, minden nap csináltam valamit, amit nem tettem volna, ha ezen a szombaton nem találkozunk. Visszavárom a tavaszi kabát leszakadt gombjait, új körömlakkot veszek, rúzsokat próbálgatok Liza fésülködőasztalánál, egyet kölcsön kérek. Lemondom a hétvégi programokat. Nem megyek születésnapra, kora reggel spárgáért a termelői piacra, este ismerős ismerősének akusztikus koncertjére szívességből. Elhoztam az álkamerát a Kamaraerdőhöz, mondjuk így. Két farmerdzsekis lány vár a megállóban, bemutatkozni sincs időnk, sietve kísérnek be a forgatás helyszínére. Már egy papírpohárból szürcsölöm a termoszos kávé, amikor észreveszem Andrist. Integetek, nem int vissza, a lányok furcsán rám néznek. Régen társaságokban igyekeztem minél többféleképpen mások értésére adni, hogy együtt vagyunk. Nálam jobban nem ismeri senki, mások azt sem tudják, kicsoda. Mások unalmasak, mi nem. A világ összes embere azt sem tudja, mi a szerelem, csak mi, ezeket gondoltam. Odaviszem neki a kamerát, mondja az egyik lány, addig a másiknak megjegyzem, hogy Andris nem lát jól, mínusz hármas a kontaktlencséje, nyolchatvanas görbülettel, álomból felébredszte is tudom, és képzelje, egy éve nem vagyunk már együtt, de még mindig van olyan táskám, amit ha felkapok, lötyög benne az Opti-Free kontaktlencse folyadék. Anélkül nem mentünk sehová. Küld egy sms-t. Hello, itt max ket ora mulva vegzek ha megvarsz elviszlek enni, thx a kamerat, eletet mentettel. Leülök egy kempingszékre és megvárom, hogy elvigyen enni. Egy zöld Trabant körül belótt hajú, vékony lányok ugrálnak úszódrészben és szőrmebundában, kezükben valami üveges sör, azt reklámozzák, nem nagy koncepció. Elolvasom a szanaszét hagyott szórólapokat. Víz, árpamaláta, komló, élesztő, hat százalék,

öt száz milliliter, eredeti magyar termék angol receptúra alapján, mangó, zöldcitrom, nyújts ki a kezed a trópusokért. Hogy jön ehhez még a Trabant is? Nem kellene szólni nekik, hogy ez hülyeség? Másfél órája várom, hogy múljon az idő, jön egy üzenet. Mindjárt kész vagyok el ne menj. Nem megyek. Húsz perc múlva már a parkoló autók felé tartunk Andrissal, nem hoz magával semmit, majd a többiek elpakolnak, nem akar tovább vártni. Egy slusszkalccsal ismeretlen fekete autót nyit. Hát ez meg mi, hol a Fiat, kérdezem. Rossz, mondja. Ha rossz, akkor jó, mondom, és nem is érdekel az egész. Megyünk az idegen fekete autóval a Balatoni úton a Balatonnal ellentétes irányba egy újbudai hamburgeresig, és vagy lesz balesetünk, vagy nem. Egy értékesítési tréningen mondták, hogy ha üzleti ebédre hívnak, vagy én hívok meg valakit, olyan értékben illik rendelni, mint a partner. Itt alig hétszáz forint a különbség a legolcsóbb és a legdrágább burger között, igazából tök mindegy, mit kérek, ha illedelmes akarok lenni. Miért fontos ez, nem is akarok az lenni. Szemben ülünk egymással, most is rám szól, hogy húzzam ki magam. Idegesítő zene ordít a fejünk feletti hangfalból. Meg tudnám tippelni, hogy ki az előadó, de nem akarom megjegyezni, mi ez a dal, túl sokat játsszák a rádiók, nem hiányzik, hogy folyton ez a jelenet jusson róla eszembe, ha megint hallom. Figyelj, nincs háromszázszáz beleadni az új kamerámba, kérdezi. Cserébe el tudja intézni, hogy minden klipnél meg filmnél legyen tüntetve az én nevem is a stáblistában. Tulajdonképpen van háromszázszázem, de azt mondom, hogy nincs, és sosem álmodtam ilyen hírnévről, csak akkor tarháljon tőlem pénzt, ha jobb ajánlatai vannak, ezzel rövide is zárjuk. Gyere fel hozzám, visszaadom az esőkabátodat, amit kölcsönadtál. Megyek. Szeretem azt az esőkabátomat. Persze vehetnék másikat, és persze meg is várhatnám a ház előtt, hogy lehozza nekem. Az esőkabát csak ürügy, de azért eljártunk. Hónapok óta ide-oda cserélgetünk egymással mindenféle kacatot, csak legyen indokunk újból találkozni.

Mire megérkezünk egészen besötétedik. Bemegyek a fürdőszobába, kezet mosok. A csap mellett ott a zöld címkes kontaktlencse folyadék, a tükör előtt Dior szemceruza meg egy barna üvegben Estée Lauder Advanced Night Repair. Az értékelő oldalak szerint ez az egyik leghatékonyabb éjszakai regeneráló szérum kombinált bőrtípusra. A kád szélén sampon, tusfürdők, olyan színekben, amik a természetben nem is fordulnak elő. Kijövök a fürdőszobából, Andris velem szemben a konyhából két hatalmas bögre teát visz a nappaliba, lobog a teafilter sárga címkéje. Te már nem is egyedül élsz itt, mondom. Lerakja a két forró bögrét, ha nálam csinálná, rászólnék, hogy nyomot fog hagyni az asztalon, most meg nem érdekel. Megfordul és rám néz, ugye nem fogsz azon kiakadni, hogy az élet nem állt meg. Nem akadok ki, csak nem akarom elhanyagolni, amit nem kellene elhanyagolni. Nem kell kérnem, tudja, hogy a fekete teát citrommal és egy szem édesítőszerrel iszom, úgy van elkészítve.

Reggel én ébredek hamarabb. Elvakít a szoba fehérsége, fehér a fal, fehérek a bútorok, a szőnyegek, a plafontól padlóig le-

begő függöny, csak két hatalmas, gondozott filodendron világít zölden a földön. Andris bőre is fehérebb, mint másoké, csak a háta egy része és a válla sötétebb valamennyivel. Két évvel ezelőtt másnaposan nem érzélve az időt, véletlenül elaludtunk Cala Blanca tengerpartján az égető napsütésben. Előző este a Siete Cabezas klub parkolójában ittunk és fogyasztottunk mindent, emiatt nem érzékeljük az időt még másnap sem. Mire felkelünk a parton, már eltűnt felőlünk a bérelt napernyő, a táskámból a pénzünk meg a telefonjaink. Másodfokú égési sérülés. Ha sorrendbe rendezném az eddig átélt legnagyobb fájdalmaimat, a leégés utáni napok az elsők között lennének. Minden egyes percben fáj, napokig semmire nem tudtunk koncentrálni, csak arra, hogy fáj, mondhatni tevékenységsterüen. A hátamon és a combomon is látszik még. Más ott a bőr. Vagy nem is látszik egyikünkön sem, és már csak én képzelem oda. Ha nem bánám, hogy felébred, most forgatnám mindenfelé. Keresném rajta Cala Blancát. Halkan kimegyek a fürdőszobába, aranykeretes szögletes tükörben nézem magam, de a hátamat nem tudom. Körben a falon fehér metrócsempe. Kurva fehér az egész lakás, és ez nyomasztó. Beteszem a táskámba az Estée Laudert, elhozom. Az ebédlőasztalon egy borítékra piros tollal rá van írva, hogy szerda tizenkilenc, nulla, nulla. Jegyek a Pincészinházba. Miért pont oda? Nem kellene szólnom nekik, hogy tudnék ajánlani jobbat? Összeszedem a cuccom, a konyhaszék karfájáról magamhoz veszek egy kapucnis fekete pulóvert, rá van írva, hogy staff. Köszönés nélkül eljövök. A lépcsőház bejárati ajtaját nyitva beengedem az éppen érkező lányt, aki nem köszöni meg, de kedvesen mosolyog. Azon gondolkodom, biztos ő az Andris nője. Vagy az utca szemben lévő oldalán dobozokat cipelő lány az. Vagy az, aki most támasztja le a bringáját a dohánybolt elé. Alig teszek meg száz métert a ház bejáratától, amikor a sarkon észreveszem a leparkolt Fiatot.